

- 2) Czy art. 19 pkt 2 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że — w każdym bądź razie wtedy, gdy statek, który należy uznać za miejsce świadczenia pracy, nie jest wykorzystywany wyłącznie lub przede wszystkim na wodach terytorialnych jednego i tego samego państwa członkowskiego, lecz, tak jak w niniejszym przypadku, w przewozie międzynarodowym jako liniowy prom w relacji Niemcy-Finlandia — za sąd miejsca, w którym pracownik zwykle świadczy pracę należy uznać sąd właściwy dla portu macierzystego statku, względnie portu prowadzącego rejestr statku, w państwie, pod którego banderą pływa ten statek?
- 3) Czy w odniesieniu do pracownika, który świadczy pracę wyłącznie na określonym statku, wykorzystywanym w przewozie międzynarodowym, należy wyjść z założenia, że nie świadczy on pracy zazwyczaj w jednym i tym samym państwie i że z tego względu na potrzeby określenia sądu właściwego w innym państwie członkowskim aniżeli to, w którym pracodawca ma siedzibę, nie należy stosować art. 19 pkt 2 lit. a), lecz art. 19 pkt 2 lit. b)?
- 4) Czy w przypadku, o którym mowa powyżej, art. 19 pkt 2 lit. b) należy interpretować w ten sposób, że za oddział, który zatrudnił pracownika można uznać również biuro, które jest prowadzone w jednym z regularnych portów początkowych statku, co prawda nie przez samego pracodawcę, lecz przez inną spółkę, którą pracodawca upoważnił do organizowania w jego imieniu, w charakterze „operatora”, ekonomicznej i technicznej eksploatacji statku i która zatrudnia w tym biurze „crew managera” do którego zadań należy koordynacja wykorzystywania zasobów ludzkich, nawet jeśli umowy o pracę nie były zawierane w tym biurze, lecz na statku przez kapitana, w biurze tym były natomiast wydawane pracownikom grafiki pracy i przyjmowane od nich zwolnienia lekarskie, jak również wypowiedziane im zostały przez zatrudnionego tam „crew managera” stosunki pracy?
- 5) W przypadku udzielenia na pytanie czwarte odpowiedzi twierdzącej:
- a) Czy nabywca statku, którego członkowie załogi mogli pozwać swojego dotychczasowego pracodawcę — zgodnie z art. 19 pkt 2 lit. b) — przed sąd miejsca, w którym znajduje się oddział, który ich zatrudnił, może zostać pozwany przed ten sam sąd z tego tylko powodu, że zwolnieni pracownicy podnoszą, iż zgodnie z przepisami ich zdaniem właściwego prawa krajowego, regulującymi przejście zakładu, ich stosunki pracy przeszły na obejmującego?
- b) Czy również ewentualne powództwo przeciwko dokonującemu wypowiedzeń, wymienionemu w pytaniu czwartym, „operatorowi” może zostać wytoczone przed tym samym sądem co powództwo przeciwko dotychczasowemu pracodawcy?

(¹) Dz.U. L 12, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Nocera Inferiore (Włochy) w dniu 10 września 2007 r. — Lodato Gennaro & C. SpA przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) i SCCI

(Sprawa C-415/07)

(2007/C 283/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Nocera Inferiore

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lodato Gennaro & C. SpA

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) i SCCI

Pytania prejudycjalne

Czy interpretacji przepisów prawa wspólnotowego zawartych w wytycznych w sprawie pomocy państwa w zakresie zatrudnienia, wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej i rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2204/2002 (¹) z dnia 5 grudnia 2002 r., należy dokonywać w ten sposób, że w celu weryfikacji czy zwiększono ilość miejsc pracy, należy dokonać porównania między średnią RJR [roczne jednostki robocze] w roku poprzedzającym zatrudnienie a średnią RJR w roku następującym po zatrudnieniu, czy też w ten sposób, że należy, bądź też można, dokonać porównania między średnią RJR w roku poprzedzającym zatrudnienie a konkretną wielkością zatrudnienia w dniu nawiązania stosunku pracy?

(¹) Dz.U. L 337, p. 3.

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-416/07)

(2007/C 283/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Eleni Tserepa-Lacombe i F. Erlbacher)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że

1. nie podejmując środków koniecznych

- dla zapewnienia, że każdy przewoźnik zwierząt będzie zobowiązany do posiadania pozwolenia właściwych władz i będzie zarejestrowany w sposób umożliwiający właściwym władzom jego szybką identyfikację, w szczególności w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu,
- dla przeprowadzania przez właściwe władze obowiązkowych kontroli planów trasy/kart drogowych,
- dla ustanowienia miejsc odpoczynku dla zwierząt po ich rozładowaniu w portach lub w ich pobliżu,
- dla zapewnienia skutecznych kontroli środków transportu i zwierząt i
- dla nałożenia skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji za wielokrotne i poważne naruszenia przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 część A ust. 1 lit. a) pkt i) oraz ii), art. 5 część A ust. 2 lit. b), art. 5 część A ust. 2 lit. d) pkt i) tiret pierwsze, art. 8, 9 i art. 18 ust. 2 dyrektywy Rady 91/628/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG i 91/496/EWG, oraz pkt 7 lit. b) rozdziału VII załącznika do tej dyrektywy, a także po dniu 5 stycznia 2007 r. na mocy art. 5 ust. 4, art. 6 ust. 1, art. 13 ust. 3 i 4, art. 15 ust. 1, art. 25, 26 i art. 27 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1/2005⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE i rozporządzenie (WE) nr 1255/97;

2. nie podejmując środków koniecznych

- dla zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących ogłuszania zwierząt przy uboju i
- dla zapewnienia odpowiednich inspekcji i kontroli uboju,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3, art. 5 ust. 1 lit. d), art. 6 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 93/119/WE⁽³⁾ z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania;

3. obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Republika Grecka nie stosuje prawidłowo niektórych przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu i uboju.

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do obowiązków przewidzianych w art. 5 część A ust. 1 lit. a) pkt i) et ii), art. 5 część A ust. 2 lit. b), art. 5 część A ust. 2 lit. d) pkt i) tiret pierwsze, art. 8, 9 i art. 18 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG i 91/496/EWG, oraz w pkt 7 lit. b) rozdziału VII załącznika do tej dyrektywy, a także po dniu 5 stycznia 2007 r. w art. 5 ust. 4, art. 6 ust. 1, art. 13 ust. 3 i 4, art. 15 ust. 1, art. 25, 26 i art. 27 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE i rozporządzenie (WE) nr 1255/97, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tych przepisów.

Komisja wnosi do Trybunału również o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do obowiązków przewidzianych w art. 3, art. 5 ust. 1 lit. d), art. 6 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 93/119/WE z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tych przepisów.

Komisja przypomina, że zgodnie z orzecznictwem uchybienie może wynikać z praktyki administracyjnej, która narusza prawo wspólnotowe. W ramach niniejszej skargi nie opiera się ona na pojedynczym stwierdzeniu, lecz na znacznej liczbie przypadków stwierdzonych przez Biuro ds. Żywności i Weterynarii (FVO), które stanowią naruszenie systemowe i ogólne obowiązków wynikających dla wspomnianego państwa z przywołanych przepisów.

W szczególności Komisja podnosi, że Republika Grecka nie przyjęła wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia, że każdy przewoźnik zwierząt będzie zobowiązany do posiadania pozwolenia właściwych władz i będzie zarejestrowany w sposób umożliwiający właściwym władzom jego szybką identyfikację, w szczególności w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas transportu, do przeprowadzania przez właściwe władze obowiązkowych kontroli planów trasy/kart drogowych, do ustanowienia miejsc odpoczynku dla zwierząt po ich rozładowaniu w portach lub w ich pobliżu oraz do zapewnienia skutecznych kontroli środków transportu i zwierząt podczas transportu.

Ponadto Komisja twierdzi, że Republika Grecka nie przyjęła wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących oghuszania zwierząt przy uboju i do zapewnienia odpowiednich inspekcji i kontroli uboju.

Komisja podkreśla, że zarówno w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, jak i po tym terminie oraz w wyniku braku pewnych starań władz greckich, Republika Grecka nie podjęła wszystkich środków niezbędnych dla naprawienia zarzuconych jej uchybień. Większość zaleceń skierowanych do władz greckich nie została zrealizowana lub została zrealizowana w sposób niewystarczający. Z drugiej strony sprawozdania z misji dają obraz bardzo niepokojący, jeżeli chodzi o wykonanie przywołanych powyżej przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 11.12.1991 r., str. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 3 z 5.1.2005 r., str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 340 z 31.12.1993 r., str. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 12 września 2007 r. — Société Papillon przeciwko Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-418/07)

(2007/C 283/32)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Papillon

Strona pozwana: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Pytania prejudycjalne

1. Skoro korzyść podatkowa wynikająca z reżimu „zintegrowanego opodatkowania” wywołuje skutki w zakresie opodatkowania spółki dominującej grupy — która może skompensować swoje dochody ze stratami poniesionymi przez wszystkie spółki grupy podatkowej i skorzystać ze zniesienia skutków podatkowych transakcji wewnątrzgrupowych — to czy wynikająca z systemu określonego w art. 223 A i nast. code général des impôts niemożliwość włączenia do grupy

podatkowej spółki pośrednio zależnej od spółki dominującej — jeśli jest ona kontrolowana za pośrednictwem spółki zależnej, która z powodu posiadania siedziby w innym państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej i niewykonania działalności we Francji nie podlega francuskiemu podatkowi dochodowemu od osób prawnych i nie może w związku z tym należeć do grupy — stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości ze względu na skutki podatkowe decyzji spółki dominującej, aby kontrolować spółkę pośrednio zależną poprzez francuską spółkę zależną lub raczej poprzez spółkę zależną z siedzibą w innym państwie członkowskim?

2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy ograniczenie takie może być uzasadnione potrzebą zachowania spójności reżimu „zintegrowanego opodatkowania”, a w szczególności mechanizmami znoszenia skutków podatkowych transakcji wewnątrzgrupowych — mając na względzie konsekwencje takiego systemu, który polegałby na traktowaniu spółki zależnej z siedzibą w innym państwie członkowskim, jako należącej do grupy, wyłącznie na potrzeby spełniania warunku pośredniego kontrolowania spółki pośrednio zależnej, z jednoczesnym zachowaniem jej wyłączenia z reżimu opodatkowania grupowego, jako że nie podlega ona francuskiemu podatkowi — bądź też innymi nadrzędnymi względami interesu ogólnego?

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-419/07)

(2007/C 283/33)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Mojzesowicz i V. Bottka)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji art. 2 dyrektywy Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej ⁽¹⁾, Królestwo Szwecji uchybiło swoim zobowiązaniom;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.